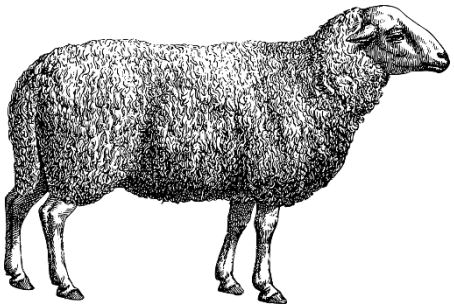
Grazige weiden

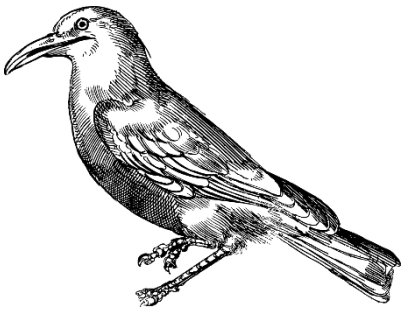
Nieuwsgierig als de koe was besloot ze om op ontdekkingstocht te gaan om uit te vinden wat er zich aan het einde van het weiland bevond.
Ze nam afscheid van de andere koeien en vanuit een dapper gevoel van avontuur trok ze het hek achter zich dicht en ging op pad.

Bij het passeren van wat struikgewas hoorde ze iemand mekkerend vragen wat ze ging doen.
Het was het schaap die ze vaak in haar eigen weide had gehoord maar nimmer had gezien.
'Ik ga uitvinden wat er aan het einde van het weiland is.' antwoordde de koe trots.
'Oh.' zei het schaap met een mengeling van cynisme en verbazing in haar stem 'Wat heb je daar te zoeken als je al weet dat het gras hier groen is? En wat te doen als blijkt dat het gras op de plek bij het einde van de weiland rood is of blauw?
'Dat zien we dan wel weer.' antwoordde de koe onverstoord in haar idee 'Zeg, heeft u anders zin om met mij mee te gaan? U bent van harte welkom.'
'Mij niet gezien, ik hou het bij wat ik weet en dat is voldoende zat.'
'Goed dan. Maar nu ga ik verder want anders kom ik niet daar waar ik wil zijn.'

De koe en het schaap namen afscheid van elkaar. Het was wat verder onderweg dat de koe een vogel op een hek zag zitten, schijnbaar wantrouwig door de wijze waarop hij keer op keer om zich heen keek.
'Goedemiddag vogel, alles wel?' zei ze vriendelijk toen ze hem passeerde.
'Alles wel. Nog wel want ik ben er niet op gerust.'
'Oh.' zei de koe.
'Jazeker want heeft u al een blik in het veld geworpen?'
'Ik kan niet zeggen dat ik dat heb gedaan.'
'Laat mij u dan waarschuwen voor het duistere figuur wat zich daar posteert.'
Op aanwijzing van de vogel zag ze zijn schrik: een onbeweeglijke gestalte in het midden veld wat hem belette om te doen wat hij zo graag deed: zich tegoed doen aan het lekkere zaad dat nergens smakelijker was dan hier.

'Ik ben onderweg om uit te vinden wat er aan het einde van het weiland is. Heeft u geen zin om met mij mee te gaan. Ik ben er zeker van dat wanneer we samen zouden optrekken, het schimmige figuur in het veld, het veld zou ruimen als hij ons tezamen zag.'
De vogel twijfelde, wikte en woog maar zei toen beleefd: 'Ach vriendin koe, te vaak heb ik meegemaakt dat wanneer de dreiging wordt aangegaan deze al te snel overgaat tot werkelijke noodlottigheden. Het is immers niet zonder reden dat ik hier alleen, zonder anderen, op dit hek vertoef.'

‘Ik snap je bezwaar beste vogel, desalniettemin zal ik mijn reis vervolgen en uitvinden wat er aan het einde van het weiland is.’
De vogel knikte ‘Zoals u wilt. Neem mijn advies ter harte en ik wens u een goede reis.’
Aldus liep de koe verder onderwijl denkend over wat het schaap en de vogel haar hadden verteld.
Wellicht hadden ze gelijk. Wellicht ook niet.
Maar ja, wat wist zij over hetgeen zij niet wist? Niet bijzonder veel.
En daarbij het schaap en de vogel zouden haar toch niet voor niets hebben verteld over dat wat zij wel wisten?
Langzaam verdorde het optimisme van avontuur en kleurde het naar angst voor het onbekende.

‘Hela! Pas eens op.’ hoorde ze opeens.
Doordat de koe zo bezig was met dat wat het schaap en de vogel haar hadden toevertrouwd, had ze niet gezien dat ze van haar pad was afgeraakt waardoor ze bijna een kleine egel omver had gelopen.

‘Neemt u mij niet kwalijk. Ik had u werkelijk niet gezien.’
‘Mevrouw, u bent niet de eerste.’ zei de egel ‘En waarschijnlijk ook niet de laatste.’ voegde hij er aan toe. ‘Het hindert niet. Ik ben nu eenmaal klein en wordt daardoor snel over het hoofd gezien. Maar door hard te roepen laat ik weten dat ik er ook nog ben.
Zo te zien bent u op reis.’
‘Dat klopt. Wat bracht u op het idee?’
‘Omdat u van het pad was afgeraakt.’ antwoordde hij simpel.
‘Aha.’ zei de koe. Al begreep ze niet echt waarop de egel op doelde.
‘Ik ben onderweg om uit te vinden wat er aan het einde van het weiland is. Maar nu ik zover ben gekomen betwijfel ik of ik wel verder moet gaan omdat ik niet weet wat ik kan verwachten.’
‘Ach, en hoe komt u zo tot deze gedachtegang?’
‘Door het schaap en de vogel waarmee ik eerder onderweg sprak. Zij voorzagen mij van goed advies.’
‘Waarmee u dus in gerede twijfel bent geraakt?’
‘Inderdaad, beste egel.’
‘De pest met het onbekende is, is dat we het niet kennen. Daardoor kan de vrees ontstaan dat het onbekende wellicht groter zou kunnen zijn dan onszelf. En groot kan maar al te snel worden aangezien als eng. Toch was ik ook niet bang voor u. Ondanks dat u vele malen groter bent dan ik. Doordat ik hard riep werd u zich bewust van mij waardoor we nu samen dit fijne gesprek hebben.
Vrees zorgt er dus eigenlijk voor dat we twijfelen of we sterk genoeg zullen zijn om te doen wat we eigenlijk niet durven. Tegelijkertijd stelt het ons ook in staat om de omstandigheden op een dergelijke wijze te zien zoals we ze niet eerder zagen. Want zou het zo niet eens kunnen zijn dat met het sluiten van het hek en het doen van de eerste stap op zoek naar plek aan het eind van het weiland, u daar eigenlijk al was?’

Een moment lang zei de koe niets om daarna te zeggen: ‘Denkt u dat werkelijk?’
‘Ik weet het wel zeker. Net zoals dat ik weet dat u prima in staat zult zijn om uw reis te vervolgen. Maar als u wilt dan ga ik met u mee.’
‘Wat een mooi aanbod vriend egel. Echter, door wat u zojuist heeft gezegd, geloof ik dat ik alleen mijn reis weer kan vervolgen.’
‘Dat geloof ik ook, zei de egel. En daarom wens ik u nog een goede reis met een opgetogen gevoel en een onbevreesd gemoed.’

